

добно оръжие? Когато видяхъ сичкото това, то рѣкохъ на бѣдѣщите юнаци да са върнатъ назадъ и да си гледатъ работата, защото времето не е за бунтъ; но тие ми отговориха, че са боятъ да са върнатъ, защото Тотювиятъ писарь и нѣколко души свищовци биде хванати и затворени. — »Ако са върнеме въ градътъ, то турците ще да затворатъ и назе, и ние ще да изгинеме въ темниците,« казаха тие. — »Не бойте са, рѣкохъ азъ. — Тотювиятъ писарь нищо не знае и никого нѣма да предаде. Освѣнъ това, турците са боятъ да са не побунни народъ и не смѣятъ да ви закачатъ.« Младежите ми отговориха: »Защо ни казвашъ, че не смѣятъ, когато и самъ твърде добре знаешъ колко момчета изгинаха въ темниците когато бастисахме кадиятъ! Ти знаешъ така смъщо, че когато бѣше разбиена четата на Ажемътъ при Кортенъ, то множество виновни и невинни българе измрѣха по турските темници! А ако е сичкото това така, то защо ни казвашъ, че турците не смѣятъ да ни ловатъ?« Мнозина отъ тие момчета плачеха и молѣха ми са да ги не оставямъ: но въ състояние ли бѣхъ азъ да испълна желанието имъ? Азъ не можехъ да имъ дозвола да са побунатъ, защото народътъ не бѣше готовень за възстание, — ние нѣмахме никаква организация. Когато са размислихъ добре, то рѣкохъ: »Ако сте българе и народолюбци, то ви са мола да са върнете и да си гледате работата. Азъ твърде добре зная, че турците не смѣятъ сега-за-сега и съ пърстъ да ви побутнатъ; а ако са случи противното, т. е. ако захванатъ да ви ловатъ, то побѣгнете и дойдете при мене. Ако захванатъ да ви закачатъ, то